



Дива, народжене любов'ю

Давно пам'ять Світлани не звертала на юнацькі стежки, а це шойно почула про зустріч однокласників (як-не-як тридцять літ минуло!), так одразу й потяглася до шафи з фотоальбомами.

Ось він, її далекий десятий «А».

Доклавши немалих зусиль, вона хворою рукою ледве розгорнула альбом, та так і застигла у спогадах...

Великими сірими очима на неї дивився Руслан, а гострі уламки чогось невловимого – чи то болю, чи то образи – так і торкалися жіночого серця.

Скільки років уже відбувало жіночою долею, віддзвеніло сміхом синів (розлетілися по світу – не тримала... життя!), відплакало осінніми самотніми дощами... А вона все намагається вгадати думки хлопця тієї миті, коли її уста рішуче сказали «ні», хоч серце на весь світ німо кричало «так».

Незважаючи на жорстокі випробування долі, не нарікала, не проклинала. Ще маленькою дівчинкою простягала худенькі рученята до Бога, щоби Той змилюстивився, почув, допоміг, відвернув, але хвороба давала про себе знати.

Серед веселих безтурботних однокласників іноді вдавалося забути, що не така, як усі, проте, залишаючись наодинці, згадувала: не така! А тому не мала права мріяти про щось велике й сильне,

красиве та романтичне! І кожна посмішку, чийось увагу сприймала як жалість, що пекла, боліла й принижувала. І ще... не дозволяла нікому себе кохати. «Та й чи може хтось полюбити таку? – думала не раз. – Ну то й що з того, що гарна й розумна? Я давно вже перестала вірити в казки».

Вийшла заміж, бо побачила в обранцеві підтримку та розуміння. А те шкільне почуття, щоби не розгорілося, щоразу заливала гіркими слізьми, – а воно тліло, тліло та й перетворилось на попіл, який Світлана не раз прикладала до роз'ятрених ран своєї душі.

З якогось часу життя поділилось на «до» й «після».

Там, у тому «до», було все, як у людей: інститут, сім'я, чоловік, робота, на яку не йшла – летіла. Була вчителем від Бога: постійно в пошуку чогось цікавого, світлого. А ще вирізнялася великою життєвою мудрістю (сама ж бо ще в дитинстві подорослішала) та вимогливістю.

Колишні учні за найменшої нагоди зліталися до своєї вчительки, щоразу приносячи їй частинку отого «до»... Тоді забувала про хворобу, яка прогресувала та зрештою прив'язала її, ще молоду жінку, до ліжка. Коли спілкувалися, блакить її очей ставала яскравішою та світлішою, нагадуючи ранкові волошки у срібній росі. Куди й зникали роки страждань та болю! А вчорашні Галинки та Петьки, Оксанки та Дмитрики забували про поважність своїх статусів та посад і навперейми розповідали кумедні шкільні історії та пригадували строгість своєї «другої мами». Можливо, саме завдяки цій непохитній силі духу, яку вселяла Світлана в кожного школяра (знала ж бо, яким жорстоким може бути життя!), вони долали життєві вершини, творили майбутнє, – і про все це доповідали їй як утіленню совісті, правди та справедливості. А коли приходили до неї зі своїм болем, сколеними терном серцями, намагалася бути тим мудрим психологом, який не лише точно міг визначити причини «хвороби», а й дібрати правильне «лікування».

Іноді забігали колеги, але ці відвідини ставали дедалі рідшими, а потім узагалі перетворилися на спогади. Не ображалася. Знала, що життя в кожного напружене, то ж не завжди в ньому можна віднайти місце для болю та смутку... Хоча якого болю? Не скаржилася

ніколи, намагаючись бути сильною й життєрадісною. Здавалося, давно змирилася зі своїм становищем, але десь там, глибоко-глибоко на дні серця, приховала оту точку відліку, коли її життєвий шлях проліг не до школи, а до інвалідного візка. Намагалася зрозуміти й директора, коли той повідомив, що для неї – інваліда – місця у школі немає. Хтозна, може, саме це відчуття непотрібності й спровокувало такий швидкий сплеск «сплячої» хвороби? Адже після тих жорстоких слів уперше вона не прийшла додому, а опинилася у лікарняному ліжку. І так уже понад десяток років.

Думки то накочували хвилею, то заносили кудись у минуле, де все було таким райдужним та перспективним, якби ж не...

І ось сьогодні – зустріч. Але не Світлана прийде до своїх однокласників, а вони до неї. Серце б'ється сполоханим птахом, як тоді, в юності. Уже й зачіска готова, легкий макіяж підкреслив блакить великих очей, а волошкові розсили на легенькій сукенці зробили її надзвичайно гарною. Як і тоді, коли вона переходила дорогу в центрі міста й зустрілася... з Русланом. Його очі важким тягарем пронесла крізь роки, бо вони то докоряли, то підтримували, то заспокоювали, а то й спричиняли буревій. Сама ж Світлана пройшла далеким узбіччям його долі, щоб ані тіні жалю, ані хвильки сумніву в тому, чи правильно вчинила, намагаючись схоронити прекрасні почуття, бо... не така. Знала, яким буде її майбутнє, не знала лише, коли це станеться... Думки перервала подруга, яка взяла дзеркало й мовчки поставила його перед Світланою. На жінку, змучену важкою хворобою, дивилася зовсім інша – красуня, від блідості обличчя якої віяло чистотою, навіть більше – святістю. Саме такою сьогодні побачить її той, кого вона кохала все життя, кого й досі кохає. І вже ніжна мелодія огорнула її та понесла аж ген за обрій сьогоднішнього дня. Понесла у світ, де немає болю та смутку, де вони вдвох танцюють шкільний вальс. Світлана наче заново відчула дотик його гарячих рук. Міцний та дужий, він кружляв її в романтичному танку. Через схвильований подих бриніли слова, палкі та заворожуючі. Здається, то була єдина мить, коли дівчина не думала про гірке майбутнє, коли позбавилася будь-якого смутку, відпустивши на волю ось того журавлика любові. І хлюпалося щастя через вінця,

вплітаючись у музику, кожним ударом серця відраховуючи виділені життям неповторні хвилини – найщасливіші! І зараз, у цю мить, їй так неймовірно захотілося знову пережити це, що аж не вірилося: невже Бог не почує її молитви?! Та ще й ось-ось з'явиться Руслан – той, що так і залишився за юнацьким обрієм, про кого не сміла ні мріяти, ні думати.

Світлана збрала всі сили, щоби встати: якась дивна енергія влилась у зболене тіло. Здавалося, що варто лише підвестися, і знову, як тридцять років тому, вона закружляє у танку. Правда, вже не з весняними пелюстками квітучих дерев, а з осіннім листям. Та це нічого, що бабине літо ледь торкнулось її скронь, адже тільки скронь, а душа така юна й така широка, що може вмістити цілий світ!

Мабуть, усю силу та енергію вона вклала в той ривок.

Мить – і раптовий біль блискавкою пронизав усе тіло, та зрештою... кудись зник.

Уперше за останні роки жінка відчула тепло, яке легкою хвилею торкнулося ніг, і вона... підвелася.

Ще не зовсім розуміючи, що сталося, Світлана на мить наче закам'яніла, а потім два озерця очей через вінця розхлюпалися неймовірним щастям!

– Я таки... танцюватиму! Я сьогодні неодмінно танцюватиму вальс! І це буде найважливіший вальс у моєму житті...